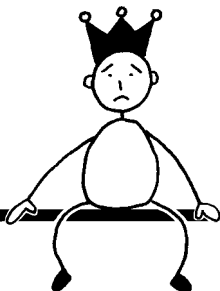
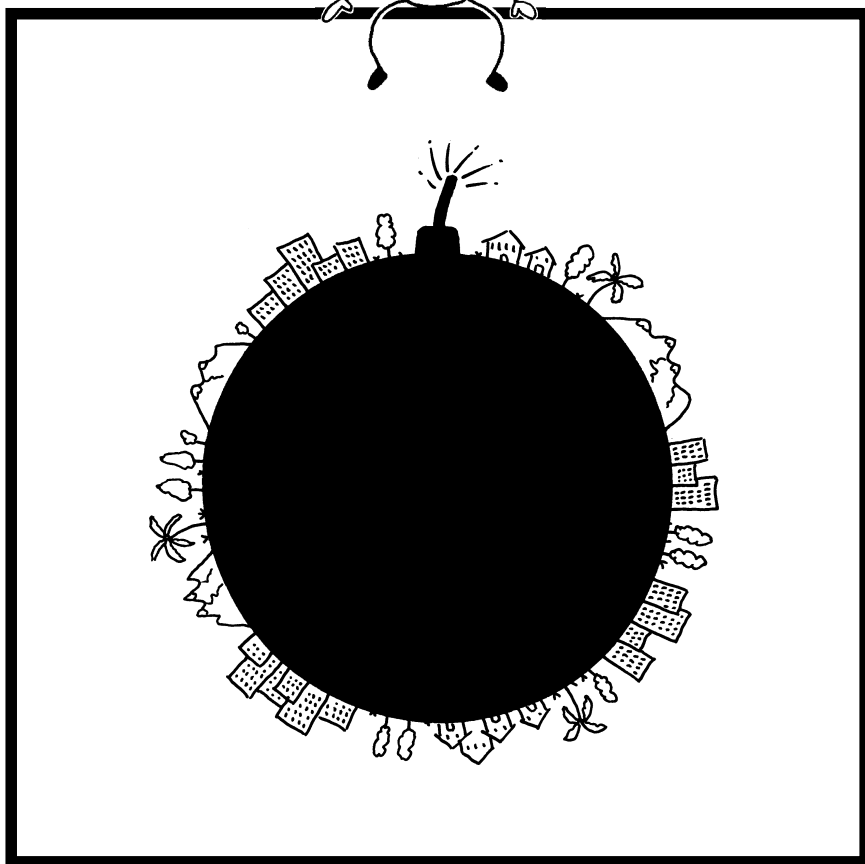

Verídica història d'en

Nicolau Divendres

ATUREM
LA GUERRA

L'Obrador Imaginari

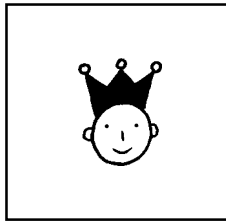
© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Verídica història d'en

Nicolau Divendres

Pregunta:

Què és millor, treballar o fer la migdiada?

Doncs depèn:

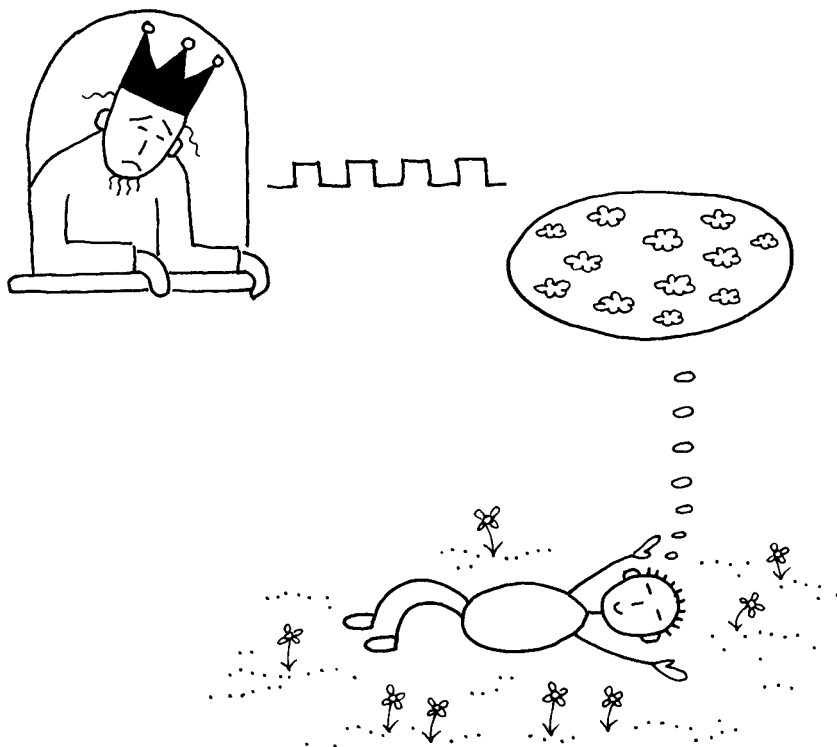
Per exemple, us imagineu que tots els generals i tots els soldats de tot el món es tornessin ben mandrosos i decidissin no treballar mai més i no fer cap més guerra?

Hi havia una vegada un rei que es deia Nicolau Dijous.

En Nicolau Dijous era molt vellet, i estava bastant preocupat perquè el seu únic fill, el príncep Nicolau, era molt mandrós.

El rei pensava:

—Què serà d'aquest país, quan jo em mori, si l'ha de governar aquest fill meu tan mandrós?

Iés que el príncep Nicolau realment era molt mandrós, mireu si n'era que de fet ni volia ser rei.

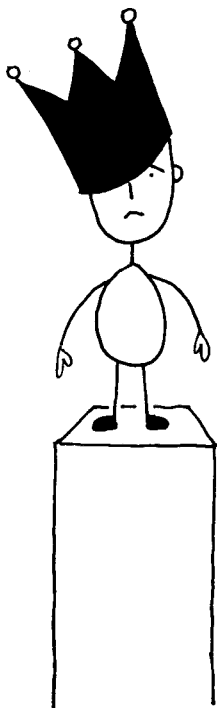
—Ui, això de ser rei deu ser molt cansat. Segur que no et deixen fer la migdiada tranquil— pensava el príncep Nicolau.

Un dia, el rei es va morir.

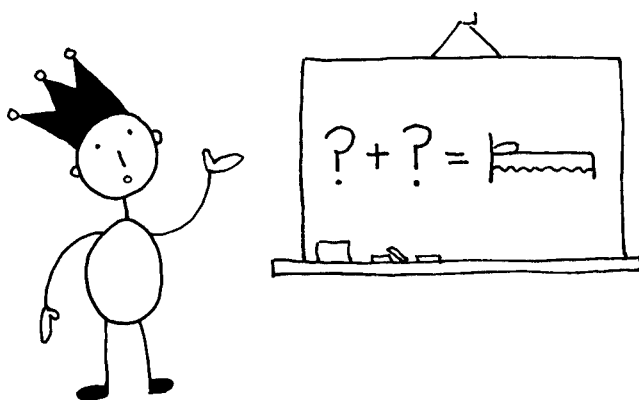
Com que el príncep era fill únic, sense preguntar-li si en tenia ganes li van posar la corona de rei al cap i li van dir:

—A partir d'ara ets el rei Nicolau Divendres, ja ho saps, i a veure si t'espaviles.

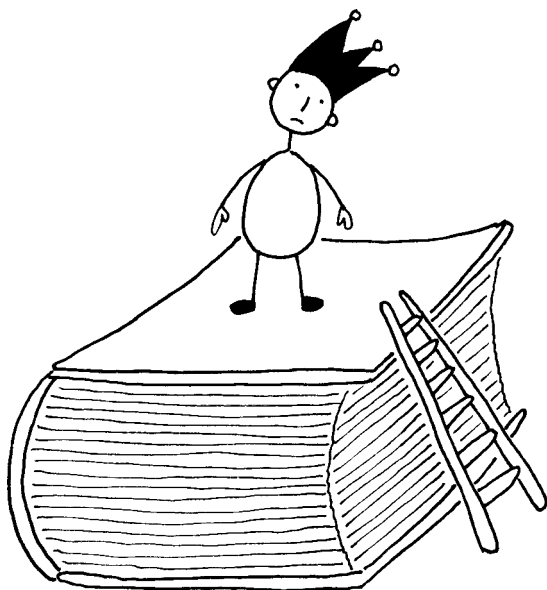
En Nicolau Divendres era molt mandrós, però no era un babau. Són coses diferents.

I de seguida es va adonar que si volia que el deixessin tranquil i que no l'atabalessin (i així poder fer totes les migdiades que li vinguessin de gust) sí que era veritat que primer s'hauria d'espavilar una mica.

D'entrada, per posar-se al corrent de la situació, va demanar el Llibre Major de Comptabilitat del seu pare.

Com que el seu pare, en Nicolau Dijous, havia estat un rei molt actiu, el llibre era molt gruixut. El va obrir per la última pàgina i va llegir el resum final.

Resum final

1-Ministeri d'Atac i Contraatac.

Guerres de primera: 3

Guerres de segona: 25

Conflictes de fluixa intensitat: 914

Morts en conflictes: 36.255 carretades

Ferits: tots

Aigua oxigenada: 3.000 piscines olímpiques

Noves tecnologies desenvolupades:

- Bomba replutònica.

- Submarí volador.

- Tanc rebotabombes

- Portaavions de butxaca.

- Xocolata desfeta radioactiva.

- Farmacioles explosives.

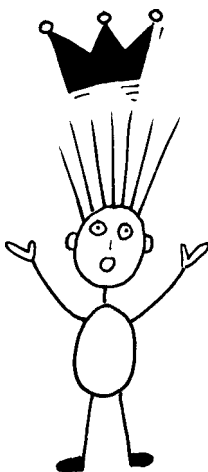
Inversions totals del Departament d'Atac i Contraatac:

1329508699804 quatrimilions bilionaris dels més grossos.

A en Nicolau Divendres se li van posar tots els pels de punta i se li van passar les ganes de seguir llegint.

Al cap d'una bona estona, quan de mica en mica se li van anar aplanant els pèls un altre cop, es va adonar de seguida d'una cosa:

El principal obstacle entre ell i les seves migdiades era el seu propi exèrcit. Per tant, era el primer problema que calia solucionar.

Què podia fer?

De moment, el més assenyat era demanar consell.

Així que, se'n va anar al castell de la Bruixa Garcia, i quan hi va arribar va trucar a la porta.

—Toc. Toc!

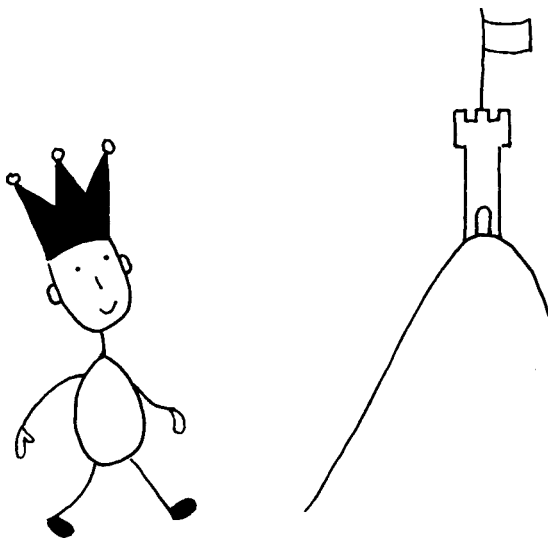
Silenci.

—Toc, toc, toc!!.

Més silenci.

Llavors va veure un cartellet al costat de la porta:

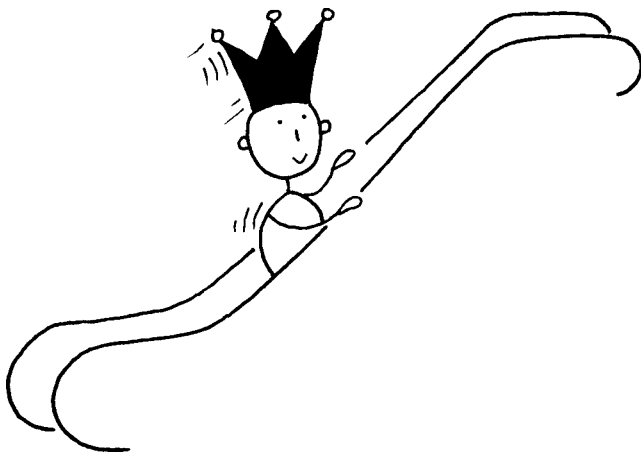
“Es prega no molestar durant la migdiada, de 3 a 6”.

Com que eren les 5,25, el rei va decidir esperar-se, i va aprofitar per fer ell també 35 minutets de migdiada allà mateix.

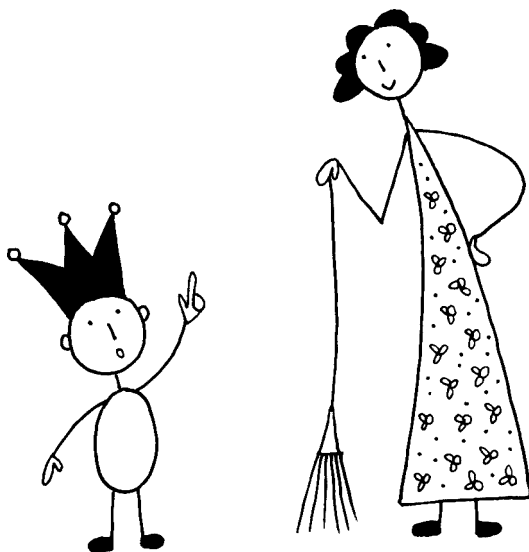
A les sis, va trucar un altre cop, es va obrir la porta amb un mecanisme a distància, va entrar, va pujar les escales mecàniques i, un cop a dins del despatx de la Bruixa Garcia, li va dir:

—Hola, Bruixa Garcia, tinc un problema gros. Resulta que els meus generals i tots els seus soldats són molt treballadors.

—**C**om que són tan diligents, tot el dia estan fent maniobres, provant els canons i fent punteria. I, de tant en tant, a més, com que diuen que és la seva feina, comencen alguna guerra. O dues. O tres...

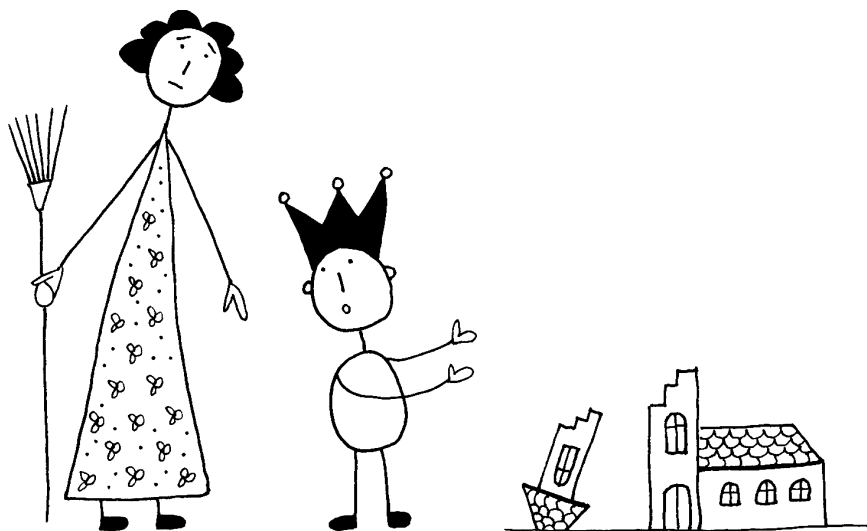
A sobre, com que s'entrenen i treballen tant, surten molt cars, xuclen gairebé tot el pressupost del país: els tancs gasten un munt de gasolina, se'ls acaben les bales i en compren de noves sense parar, les botes dels soldats es fan malbé en un tres i no res, etc.

—O resulta que no afinen prou la punteria i fan forats als camps de futbol, o tiren a terra els campanars de les esglésies...

És clar, com que fan malbé tantes coses i gasten tants diners en recanvis i municions, després no en queden per organitzar la Festa Major, ni per comprar gronxadors i tobogans pels patis de les escoles, ni...

No cal que et digui que les mares estan molt enfadades. Molt i molt. I amb raó.

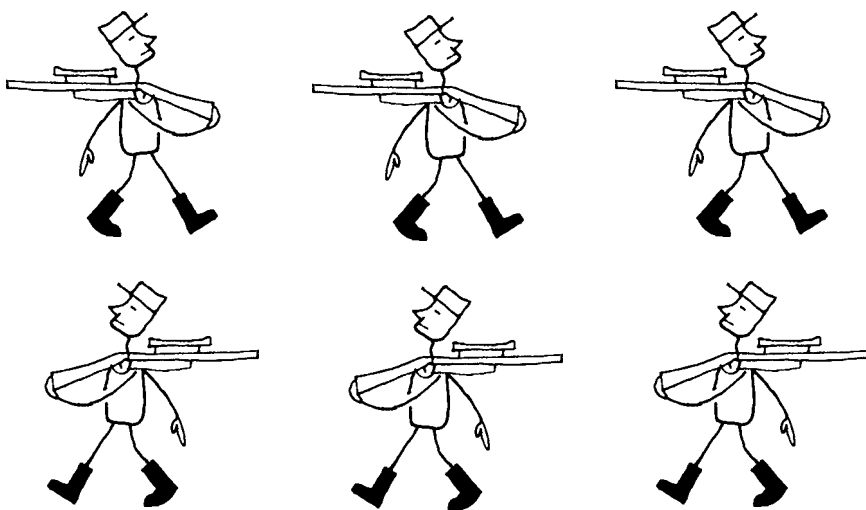
— I, per acabar-ho d'embolicar, resulta que detesten les vacances. Fins i tot detesten els caps de setmana!!

Només que sentin la paraula repòs o inactivitat, de seguida imaginem alguna conspiració: retiren els permisos dels soldats, revisen les espoletes de les bombes i es posen en estat de màxima alerta.

Vaja, resumint, que ni fan la migdiada ni la deixen fer. I a mi m'agradaria que s'estiguessin una mica més quiets, que no fessin tant de rebombori.

Te n'adones, oi? És un problema pelut, greu, complicat i terriblement entortolligat.

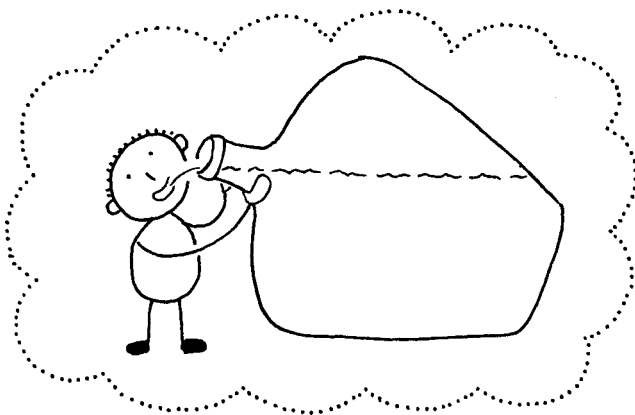
I jo, de veritat, no sé pas què fer...

La Bruixa Garcia va fer un badall encisador, se'l va mirar somrient, i li va dir:

—Mira, t'explicaré una cosa que no he explicat mai a ningú. Quan eres petit eres molt mogut i entremaliat, no et podies estar quiet ni un moment. Eres com el teu pare, i ell estava molt orgullós de tu, deia que prometies molt.

Però un dia vas venir a jugar aquí, i un moment que em vaig despistar, vas agafar una garrafa d'un nou experiment que estava fent i te la vas beure tota a galet.

—**A**quella garrafa era de Xarop de Mandra, i jo llavors no sabia si era o no efectiva, ni quines utilitats podria tenir.

Ara, és clar, ja sé que funciona. Només cal veure't.

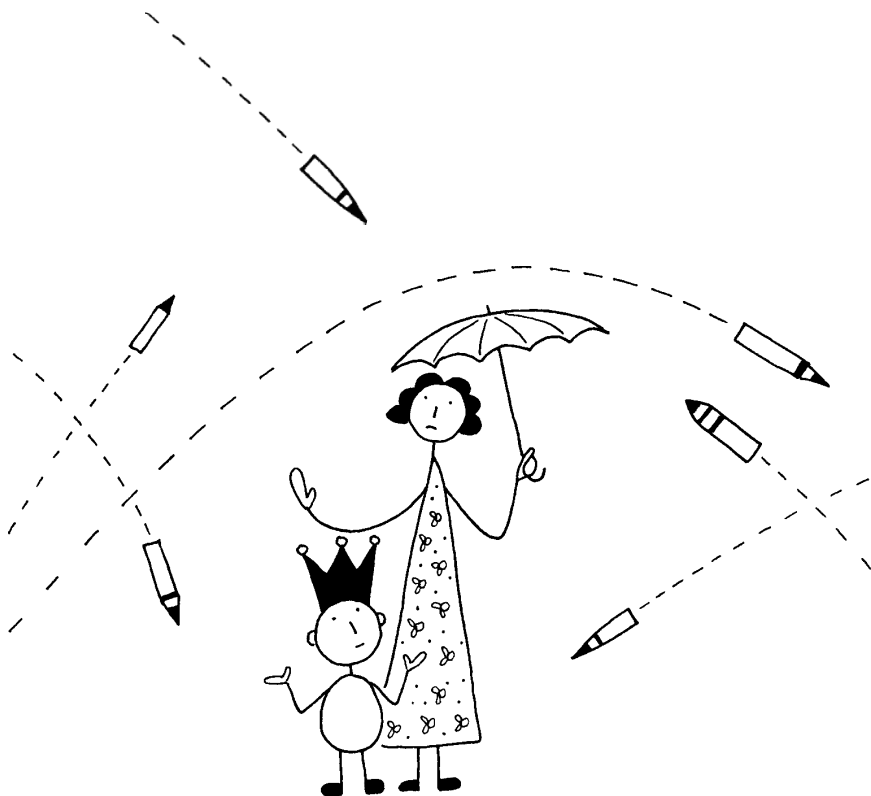
No he dit mai res a ningú, perquè imaginat que el teu pare hagués sabut que per culpa meva tu t'havies begut la garrafa de Xarop de Mandra sencera.

Jo, la veritat, no crec que t'hagi fet cap mal, però ell... uff!!!

Ell pensava d'una altra manera, era com els teus generals. M'hauria fet tallar el coll!

—**P**erò ara les coses han canviat, el teu pare és mort, i a mi també em molesten els teus generals, sempre fent maniobres i disparant els canons, sense que hi hagi manera de fer una migdiada tranquil·la i sencera com cal. Sí, són un bon problema, i el problema més greu és que ells ingènuament es pensen que són una solució d'alguna cosa! Quin embolic, oi?

—**P**erò vaja... em sembla que de tota manera ja tinc la solució—i fent una rialleta, la Bruixa Garcia va assenyalar la garrafa del Xarop de Mandra.

En Nicolau Divendres va obrir una boca com un calaix:

—Caram, Bruixa Garcia, seria possible? Però com? És una idea genial! Si trobem la manera que tots els generals i tots els soldats...

—Pssst!! Calla i no diguis res...—El va interrompre la Bruixa Garcia.

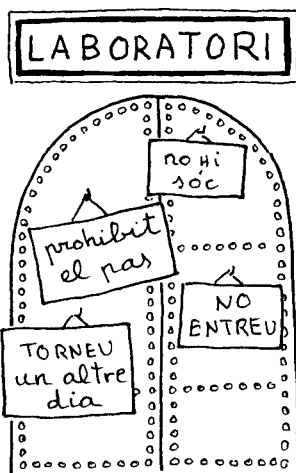
En Nicolau Divendres i la Bruixa Garcia estaven emocionadíssims.

Havien trobat la solució!!!

Ara només calia acabar d'afinar l'estratègia i dur-la a la pràctica.

De seguida, la Bruixa Garcia es va arreglar i va començar a destil·lar litres i més litres de Xarop de Mandra. Naturalment, tot amb la més gran discreció, era una operació completament secreta. El màxim nivell de secret, seguretat, misteri i confidencialitat:

“Nivell 1.000”.

A més, tot venia rodat:

Faltaven pocs dies per Sant Adolf i, és clar, era una ocasió immillorable per posar en pràctica el pla.

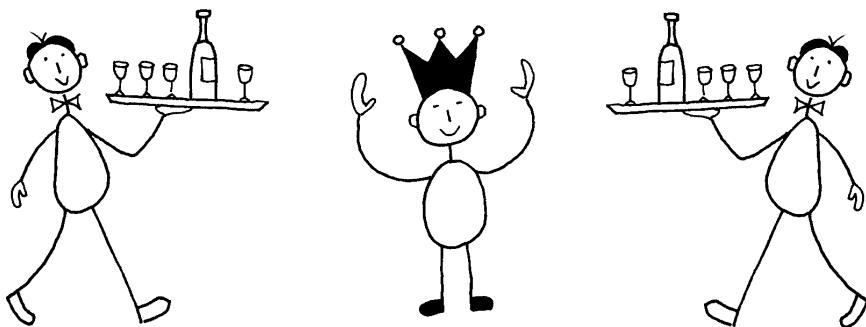
Sant Adolf era el patró dels exèrcits, i era tradició que aquell dia, després de la desfilada de totes les companyies i divisions reials pel davant del palau, el rei convidés tots els generals i tots els soldats a beure unes copetes de vi.

Quan va arribar el dia assenyalat, tot va anar com una seda.

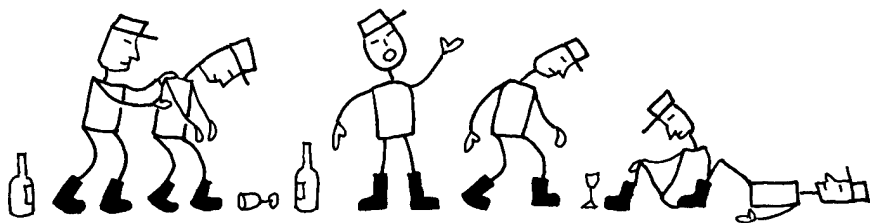
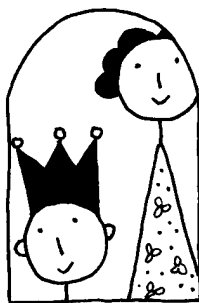
Després de la desfilada, amb un somriure encisador, en Nicolau Divendres va dir que comencessin a repartir les copes i a servir el vi. Un vi molt especial, és clar, ja us ho podeu imaginar, perquè era Xarop de Mandra superconcentrat, amb uns polvoretz màgics perquè no es notés res d'estrany en el gust i semblés ben bé vi del Priorat (exactament, collita del 93).

A més, la Bruixa Garcia havia millorat la fórmula, i amb un glopet petit ja n'hi havia prou per tornar-se un mandrós de primera, completament irreversible.

I així va anar: els generals i els soldats, després de fer uns quants traguinyols, van començar a pensar que havien abusat del vi i que estaven una mica tiroliros...

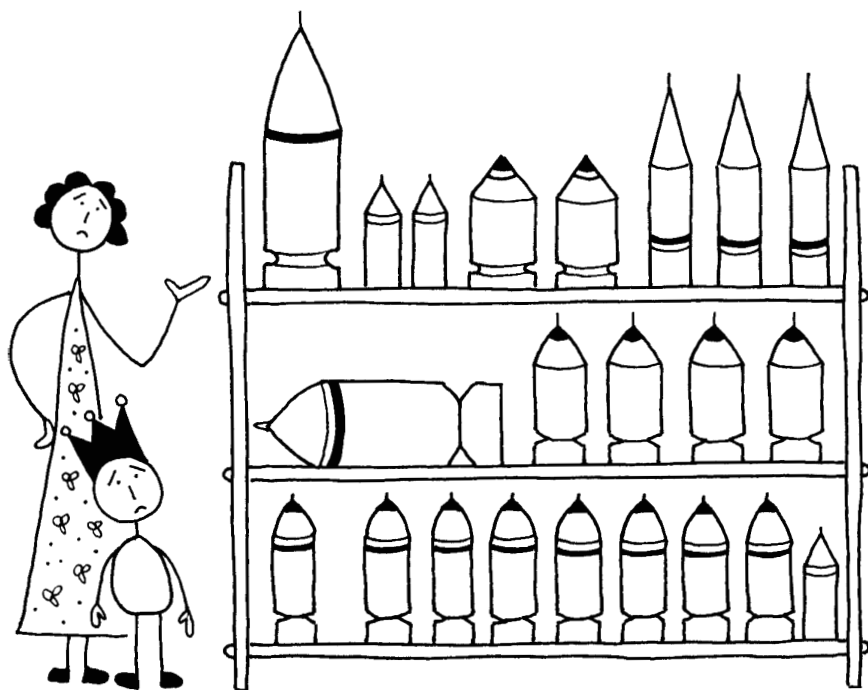
I, desconcertats, sense saber exactament què els passava, badallant i arrossegant els peus, van anar marxant un rera l'altre cap a casa seva, ja que de cop els havien vingut unes ganes irresistibles de fer una migdiada.

La primera part del pla havia funcionat perfectament, però... encara quedaven dos problemes pendents.

D'una banda, al Polvorí Reial hi havia un arsenal terrible de bombes que feia bastanta por, i amb el qual calia fer alguna cosa, preferiblement una cosa assenyada.

I, d'una altra banda, als països veïns, els generals encara no havien après a fer migdiades, encara eren terriblement diligents i dinàmics i, és clar, això no era bo.

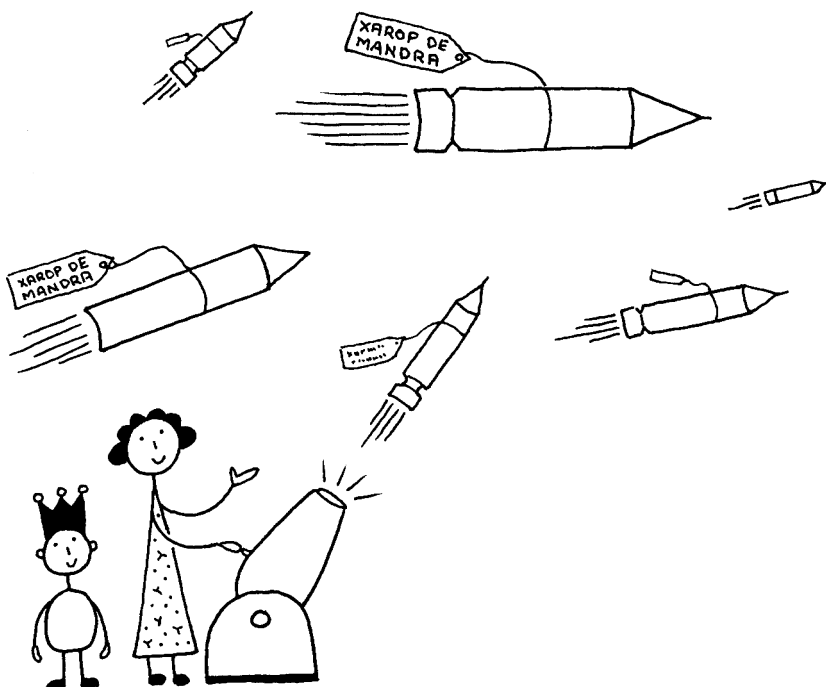

Solució?

Doncs senzilla, i per partida doble: en Nicolau Divendres i la Bruixa Garcia, que estaven d'allò més inspirats, van treure la pólvora de les bombes, les van tornar a omplir amb Xarop de Mandra i, una nit sense lluna, amb premeditació i completa alevosia, van bombardejar sistemàticament totes les casernes de tots els països del món que tenien exèrcits.

I, com que tenien molt bona punteria, van encertar totes les bombes.

—Bum, bum, bum!!!

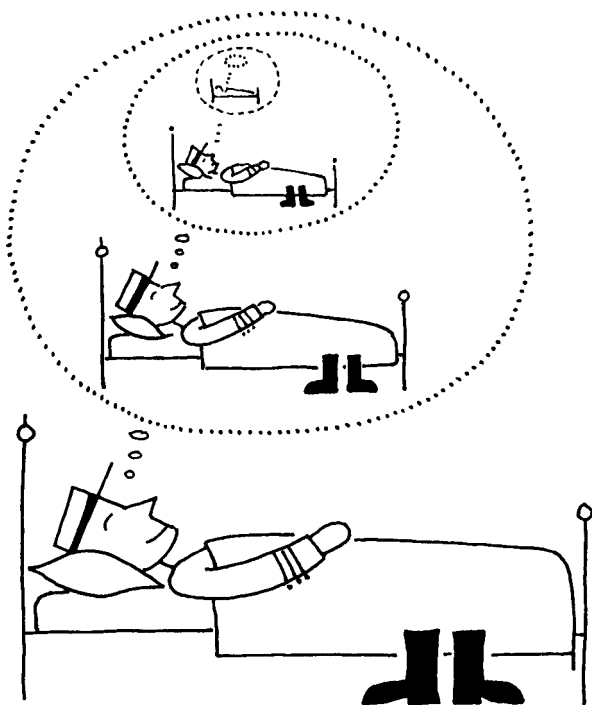

L'endemà, quan tots els generals i tots els soldats de tots els exèrcits de tots els països de tot el món es van intentar llevar, no podien.

Els pesaven com un plom les parpelles, no paraven de badallar, demanaven que els du-guessin l'esmorzar al llit...

Només de pensar en posar-se les botes i fer una mica de maniobres ja els venia mal de cap.

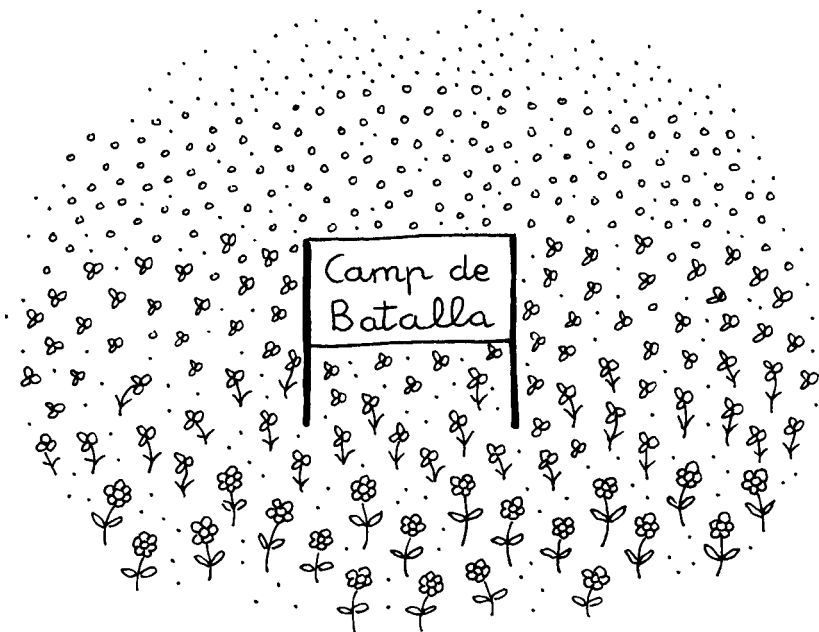
I, ahora, sorpresos, es van començar a adonar que, al llit sense fer res, s'hi estava me-ravellosament bé.

A partir d'aquell dia, tot va ser diferent.

El Xarop de Mandra havia funcionat de primera, i als generals se'ls havien passat definitivament les ganes d'organitzar mai més cap nou estropici.

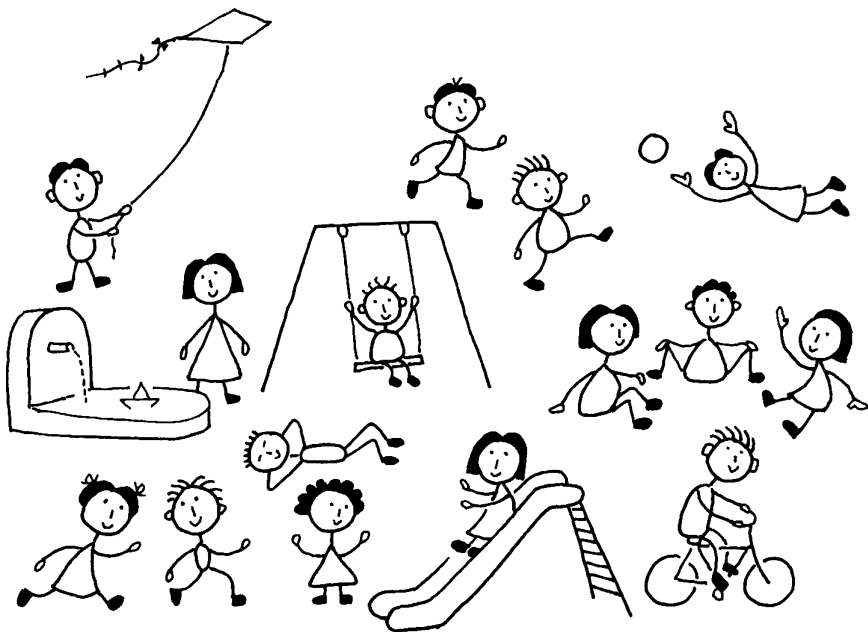
I, com que ells i els seus soldats estaven tot el dia descansant i fent migdiades, es van acabar les guerres. Totes. Per falta de participants, és clar.

Quina meravella, oi?

Mentre els generals i els soldats mandrejava-ven, els nens jugaven tranquil·lament a les pla-ces, els paletes feien cases, els pagesos plan-taven enciams, les peixateres venien peix, els pescadors el pescaven, els avis anaven a jugar a la petanca, les àvies feien ganxet al balcó...

No calia que ningú es preocupés per si li queia una bomba despistada al cap o per si al-gun general volia començar alguna guerra pel seu compte.

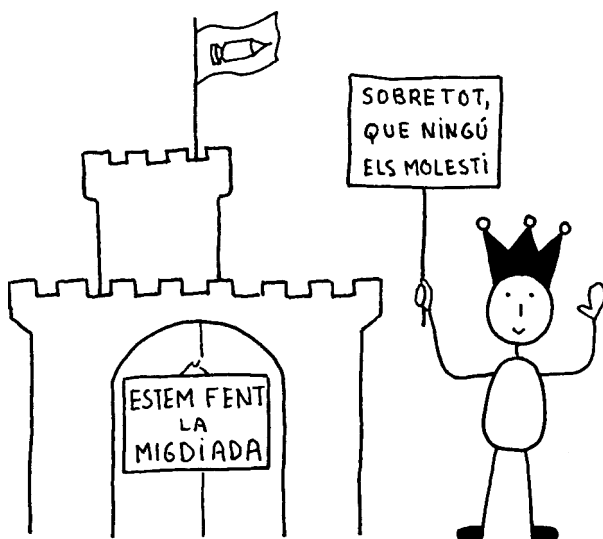

Estaven tots tant contents i feliços que, per celebrar-ho, amb la pólvora que quedava van decidir fer un munt de coets de sant Joan, i van organitzar una revetlla esplèndida, amb ball, orxata i coca per tothom.

Tot això va passar fa molt de temps, i potser vosaltres n'haureu sentit a parlar als vostres avis, de La Pau d'En Nicolau.

No hi havia cap guerra perquè tots els soldats i tots els generals de tot el món, en lloc de treballar, s'estimaven més fer la migdiada.

I quan es llevaven de fer la migdiada estaven tan a gust i tan feliços que els generals s'estimaven més anar al bar a jugar al dòmino, i els soldats s'estimaven més anar a veure a les seves nòvies. Perquè, és clar, és molt més agradable fer petons a una noia que arrossegar-se per les trinxeres, oi que sí?

I tothom hi va sortir guanyant: els soldats, les nòvies, els generals, els fabricants de dòminos...

I en Nicolau Divendres, és clar.

Finalment, podia fer totes les migdiades
que li vinguessin de gust sense patir que cap
bomba ni cap guerra el despertés.

Activitats complementàries i propostes didàctiques

● A part dels generals i els soldats, de la gent que coneixes o que veus que surt als diaris, a qui més se t'acut que li aniria bé beure uns bons traguinyols de Xarop de Mandra?

● És important, fer la migdiada? Precisa-ho: una mica, molt, fonamental.

● Què és millor, no fer res i que et diguin gandul, o tirar bombes i que et posin medalles?

● Si tu em tires una bomba i jo et tiro una bomba, qui hi surt guanyant?

● Coneixes algun Nicolau? Nicolau Dijous o Divendres?

● Quantes traques valencianes es poden fer amb un míssil?

● I quantes piules?

● Una empresa d'armament del país A ven cinquanta metralladores al país B. Si una metralladora val 15.000 pessetes, quantes pessetes s'embutxaca el Ministre de Defensa del país A? (pista: comissió habitual, 7%).

● Busques feina: on t'estimes més treballar, a una fàbrica de pistoles o a una de carquinyolis?

● Tens cinc segons per escollir: què prefereixes, que et tirin una bomba o un pastís de nata?

● O prefereixes que sigui de xocolata trufada?

● Una bomba està a punt de caure damunt d'un autobús de transport escolar; si és una bomba amiga, també explotarà?

● El país C envia "ajuda pel desenvolupament" al país D: municions. Escriu un text lliure.

● Si en Nicolau Divendres fos el rei del teu país, s'hi sentiria a gust?

● Et mereix alguna confiança el que diuen els diaris?

● T'agraden els melindros?

● Quant són dos més dos? Raona la resposta.